

שלמדנו מפָר. ומושום שהמשכן הושפלם בטעות הלו, נקרא כ"ה ביהود של שלימות המשכן, ועל זה כתוב (חליטים כמה) וחסידיך יברכוך, סוד השלמות של כל המשכן ותוקנו.

כ"ה בוגר כ"ב אותיות התורה, תורה ונביאים וכתוبيים, שהם כלל אחד, סוד אחד. בשעה שישראל מיחדים יהוד בפסוק זה בסוד כ"ה אותיות, שהם שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, ובירוק שם קבוע מלכותו לעולם ועד, שהם כ"ד אותיות, יכון כל אחד בהם, האותיות כלן מתחברות אחת, וועלות לחבור אחד, ארבעים ותשעה שערים בסוד היובל. ואנו ציריך לעלות ועד, לא יותר. ואנו נפתחים להשערים, ומתחשב המקדש ברוך הוא לאותו אדם כאלו קים את כל התורה, שהוא בא בם"ט פנים בכל.

על זה ציריך לכון רצון בעשרים וחמש ובעשרים וארבעה להעלותן ברצון הלב בארכבים ותשעה שערים שאמרנו. בין שהחפכו בזה, יחפנו באוטו יהוד שאמר מר, שמע ישראל וגוי ברוך שם קבוע מלכותו לעולם ועד, כלל של כל התורה בלה. אשרי חילקו של מי שייתפכו בהן, ודאי כללו הוא של כל התורה שלמעלה ומטה. וזהו סוד של אדם, שלימות של זכר ונקבה,

וסוד כל הארץ. (עד כאן) רבי אמר לא לרבינו שמעון ואמר לו, זה שבר מר, בתפלין של רבון העולם ארבע פרשיות הן קוש קדושים - יפה. עור שעיל בתפלין, ואוthon רצוות נקראות קושה, אסמכתא מנין

באינוין אתוון גלייפין הדואליפנא מפָר. ובגין דמשפנאה אשתלים ברזין אלין, אקרי כ"ה, בייחודא דשלימו דמשפנאה. ועל דא (תחים כמה) וחסידיך יברכוך כתיב, רוזא דשלימו דכל משפנאה, ותקונא דיליה.

ב"ה: לקלבל כ"ב אתוון, ותורה ונביאים ובתוبيים, דאיינון בללא חדא, רוזא חדא. בשעתא דישראל קא מיחדי יהודא בהאי קרא, ברוזא דכ"ה אתוון, דאיינון שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד, וברוך שם קבוע מלכותו לעולם ועד, דאיינון כ"ד אתוון, ויכוין כל חד בהו, כלחו אתוון מתהברן בחדר, וסלקין להבורא חד, תשע וארבעים פרעין, ברוזא דיובלא. וכדין אצטיריך לסלקן ועד, לא יתר. וכדין אתפתחו תרעין, וחשב קדשא בריך הוא לההוא בר נש, באילו קיים אורניתא כליה, דאייהי אתיא במ"ט פנים בכלא.

על דא אצטיריך לכוונא רעotta בכ"ה ובארבע ועשרין, לסלקן לוון ברעotta דלבא, בתשע וארבעין פרעין דקאמץ, בין דאתפווון בהאי, יתפווון בההוא יהודא דאמר מר, שמע ישראל וגוי, ברוך שם קבוע מלכותו לעולם ועד, כלא דכל אורניתא כלא. זכה חולקה מהן דיתפווון בהו, ודאי כלא איהו דכל אורניתא דעילא ומתא. ודא איהו רוזא דאדם, שלימו דזכר ונוקבא, ורוזא דכל מהימנותא. (עד כאן). (דף ה ע"א)

רבי אמר שלח לייה לרבי שמעון ואמר לייה, האי דאוקמיה מר בתפלין דמארי עלמא, ד' פרשין איינון קדשא דקידשין, שפיר. משכבה דעל תפילין, וαιינון רצועין אקרי קדשה, אסמכתא מנין. שלח לייה (בראשית) ויעש יי' אלהים לאדם